
három vers

URBÁN JÁNOS

ALKONYI FÉNY

Most a tenger szintje
az örööm,
a mérhetetlen jó
a messzeségben
magasabb,
mint a felelősségem.

Az elveszett idő
a könnyelműség,
zsugori percek
morzsolják
a múltó életnek
számon tartott titkát.

A világegyetemünk
tanácstalanság,
a tiszta bölcsesség
velünk kering,
nem a mindenség
az, amely ma leint.

Nincs már visszatérés,
ez a tudatosság,
a természet nevében
a világvég fellegeit
az esték és reggelek
rohamai kergetik.

Abbázia, 1975

SZEDERINDÁK

Marasztaló

Csak ma tovább
s addig veled:
észrevegyed.

Párna vállad,
vár a szemed.
Látod! Lehet.

Szertartás

A csönd falán
mindig egymást,
vagy azt a mást.

Neki sikerült
míg nekem nem
lehunyni szemem.

Önvédelem

Én nem, de te,
aki látod:
megbocsátok.

Egyre jobban
vigasz lettem,
vád-nevedben.

Búcsúzásakor

Nincsen tovább,
a mindennap
kész, elfogytak.

Éjszakámban
kigyúlt arcom
feléd tartom.

Kanizsa, 1973

EMLEKMŰRE

Elődök

roppant súlyú igéin,
révült, lázas vigaszán,
vérpárás mezők sírnak.
Mi,
kunyhóba tekintők,
repedt álmok éjszakáján,
éber Esthajnal oltalmában
eljövendők.

Utódok

vértezett békesség igaza
az idők boltozata alatt,
verejtékes szívveréssel,
a csillagszépítő
megvalósulás rendje.